

Dědictví (prolog)

„Podívej, co jsem našel na půdě! Nechceš s tím zkusit něco udělat?“

Bratr Václav položil přede mě na stůl ochmatané desky s neuvěřitelně objemným spisem.

Luštím vybledlý nadpis, který poněkud pateticky hlásá:

Rusko, tys moje láska i prokletí – kniha 1.

Rozmáchlé písmo je mi tak důvěrně známé, že náhle až hmatatelně pocítím tátovu přítomnost. Přivoním k deskám... Zápach cigaret, kterým bývaly jeho rukopisy vždycky prosáklé, je sice velmi slabý, ale je stále zde, i po dvaceti letech.

Rozvážu černé tkaničky, které drží zažloutlé listy v deskách pohromadě, a zkusím číst. Hned na první pohled je mi ovšem jasné, že toto veledílo nebude stačit jen tak přepsat do elektronické podoby, ale že na něm budu muset ještě hodně zapracovat, pokud ho tedy budu chtít v budoucnu někde nabídnout. A to nejen kvůli tomu, že se táta vlastně nikdy pořádně nenaučil s českým jazykem zacházet, ale i samotný rozsah této autobiografie, tedy šest set třicet osm stran psaných na starém psacím stroji, by nejspíš každého soudného nakladatele musel v dnešní uspěchané době vyděsit.

Pro mne je to ovšem výzva a já ji přijímám a nořím se s chutí až po uši do tátova dětství.

